

лико движение на народитѣ. Легендитѣ за «скити» до Ш вѣкъ слѣдъ Христа, визирующи папачъ отъ народи задъ Дунава и Черното море, вече ставатъ исторически истини и отварятъ нови страници въ битието на Балканитѣ. Готи, славяни и «хуни» турятъ край не само на източната, но и на западната римска империя. Отъ тия три раси само два тѣхни отломъци рѣшаватъ по-нататъшния колоритъ и политическа сждба на балканитѣ: *славяни* и *прабългари*. Съ кооперирането и сливането на тия отломъци въ политическото цѣло *българи*, главно отъ VII вѣкъ нататъкъ, се изгражда и бждащето на *българитѣ* въ полуострова, днесъ взети въ политическа и етническа смисълъ на думата, ангажиращи $\frac{3}{4}$ отъ сждбинитѣ на тоя послѣдния.

За *сливенско* прѣзъ тракийския периодъ знаеме толкова, колкото може да се заключи отъ находящитѣ се тукъ битови паметници. По-разсвѣтленъ става тоя кжтъ прѣзъ римския периодъ, отъ който е и най-стария астиграфенъ паметникъ на самия градъ Сливенъ — днесъ развалини нарѣчени *Хисарлъкъ*. Прѣданието за «старъ» пжтъ прѣзъ Сливенъ визира военния маршрутъ отъ Мизия къмъ Тракия или обратното, а именно тоя отъ *Nicopolis ad Haemum* (Никюпъ) прѣзъ *Porta Ferrea* (Демиръ капия), за Кабиле, Одринъ, и т. н.

До тукъ името на днешното заселище Сливенъ се губи въ неизвѣстностъ или най-много, въ легенди и догадки. Не по-завидна му е сждбата и до изтъкването на това заселище съ днешното си название *Сливенъ* (въ 1153 г.). Както ще се види, до тоя моментъ, като имена, подъ които старитѣ писатели сж визирали по всѣка вѣроятностъ въпросния градъ, могатъ се посочи послѣдователно: римското *castrum*, варваро-римското *Савуленъ-Каналинъ*, византийскитѣ *Сидира* и т. н. Едно е безспорно, обаче, че споменатия съ днешного си име гр. *Сливенъ* (Стлифаносъ на Идризи въ 1153 г.) е сжществувалъ прѣзъ тия години като градъ съ *славянско* име и то като такъвъ, «който още въ по-старо врѣме билъ много по-важенъ и прочутъ» (отколкото въ 1153 г.). Очевидно е, че при наличността на тоя фактъ, зараждането на Сливенъ трѣбало да се отнесе нѣколко вѣка прѣди епохалната за историята му горня дата.

Свѣтлината върху миналото на Сливенъ расте заедно съ вѣковетѣ. Не случайно и заслугитѣ за отбулването на това минало растатъ заедно съ растянието на отдалечаване отъ това наше изходище. Така, най-малко данни за него сж мѣстнитѣ, българскитѣ, слѣдъ това по количество и качество идатъ тия на старитѣ ни съсѣди — византийцитѣ, слѣдъ тѣхъ арабитѣ и турцитѣ и въ най-ново врѣме — тия на френци и англичани.

Прѣзъ първото българско царство само въ единъ паметникъ се споменува за Сливенъ и то изтъкнатъ не съ сжщинското си име. Прѣзъ тоя периодъ Сливенъ е билъ сравнително на страна отъ военнитѣ маршрути на българи и ви-